

[Pia Kjærsgaard]

liberale lovgivning, og derfor begyndte flygtninge at strømme hertil.

Man kan også sige, at det er en almindelig erfaring, at jo bedre kendskab der er til, at et lands flygtningelovgivning er liberal, jo større virkning får det på antallet af asylansøgninger. Det er vel at mærke justitsministeren, der har sagt det; det er ikke Pia Kjærsgaard fra Fremskridtspartiet, men justitsministeren, jeg citerer i øjeblikket. I den redegørelse henviser justitsministeren også til, at vi med den nugældende lov ikke er i stand til at reagere selv over for den størst tænkelige tilstrømning, men i realiteten er problemet jo, at de 15-23 millioner flygtninge, det er blevet omtalt der er i verden – og det er korrekt – faktisk kan have krav på at få deres sag behandlet her i Danmark. Hr. Tinning behøver ikke at skære ansigt, for det er jo realiteten; efter den nugældende lovgivning er det altså på den måde. Det er jo det, der er så komplet håbløst, og jeg er ikke sikker på, at man med den lovgivning, man prøver at få igennem i dag, løser nogen som helst problemer; den betyder efter min bedste formening kun en udskydelse af et endnu strammere indgreb, som Fremskridtspartiet mener der skal til.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Lige to bemærkninger til hr. Fischer, så skal jeg nok vende tilbage til flygtningedebatten.

For det første kan jeg love hr. Fischer, at vi i forbindelse med den fredskongres, der skal være her i København, vil tage kontakt til adskillige grupper fra de østeuropæiske lande og også nævne Afghanistanproblemet. Til gengæld vil jeg bede hr. Fischer om at tage ud på kongressen og kontakte de 100 folk fra USA, der er derude, og gøre sin indflydelse gældende over for dem.

Endvidere vil jeg bede hr. Fischer undersøge, hvor mange penge Det Konservative Folkeparti har givet til demonstrationen »Sovjet ud af Afghanistan« i forhold til de midler, SF har givet til denne demonstration.

Dernæst vil jeg sige til hr. Bjørn Elmquist for at vende tilbage til sagen, at når jeg ikke kan angive en overgrænse, er det, fordi jeg mener, at den lov, vi har, samt en overgrænse er i modstrid med hinanden. Jeg tror, at vi, hvis vi skal til at tale om overgrænser i

Danmark, også bliver nødt til at sige: jamen hvad er det for mennesker, vi vil tage imod? Er det fortrinsvis mennesker fra nogle ganske bestemte lande? Hvad er det for nogle grupper, vi mener er de mest truede og har mest behov for asyl især hos os?

Det er en af grundene til, at jeg er modstander af sådan en babu-babu-babu-lovgivning som den, vi er ude for her i dag, hvor vi oven i købet fik indtryk af, at den skulle hastebehandles lige så meget som indgrebspakken, for nu var katastrofen nær i vores lille land. Det er klart, at jeg vender mig imod det.

Spørgsmålet om, hvor grænserne går, forudsætter en meget grundigere debat om, hvad det er, vi kan tilbyde verden.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg vil lige nævne, at både hr. Fischer og jeg skal deltage i den anden del af FN's generalforsamling, hvor vi også får mulighed for at diskutere flygtningespørgsmålet, og hvor vi jo, fordi den foregår i New York, har gode muligheder for at kontakte både en række nordamerikanske politikere og også mange andre, og jeg vil da gerne love Folketinget sådan rent uformelt uden for dagsordenen efter vores hjemkomst at orientere om hr. Fischers indsats.

Hvad angår flygtningespørgsmålet og hr. Bjørn Elmquists bemærkninger, synes jeg, at udgangspunktet for diskussionen må være, at vi alle sammen er enige om, at Danmark ikke kan løse verdens flygtningeproblem. Fru Pia Kjærsgaard har selvfølgelig ret i, at vi måtte diskutere, hvad vi skulle stille op med dem, hvis der dannede sig en kø i Padborg på 17 millioner mennesker, men så langt er det dog ikke kommet. Vi kan selvfølgelig ikke løse hele verdens flygtningeproblem.

Fru Ebba Strange har også ret i, at der er en modsætning imellem at sætte en overgrænse og at bevare den lovgivning, vi har, men jeg synes egentlig, at vi så må have et svar på fra regeringspartiernes ordførere, når vi alligevel er nødt til at diskutere – ikke en overgrænse, heller ikke hvordan vi styrer henimod det maksimumstal, men alligevel hvad vi anser for Danmarks rimelige andel. Dét synes jeg at både hr. Bjørn Elmquist, hr. Hagen Hagensen og andre har været alt for